

COLUMN HUGO VAN DER POEL

Akkoord?

Sinds het sluiten van het Nationaal Sportakkoord in 2018 kent inmiddels vrijwel elke gemeente een lokaal sportakkoord. In een 'akkoord sluiten' lees je 'overeenkomst sluiten'. Dat doet weer denken aan een 'contract sluiten', maar je zou een onderscheid kunnen maken tussen een contract en een overeenkomst. Bij een contract ligt de nadruk op ruil en plicht tot levering van een goed of dienst. Bij een overeenkomst leg je vast waarin je overeenkomt, of waarover je eenstemmig bent. Denk je die kant op, dan denk je aan een som die meer is dan de delen, en kom je in de buurt van de muzikale betekenis van 'akkoord': samenklank, harmonie van 'koorden' (in de zin van 'snaren').

In 'ac-cor-deren' is het Latijnse 'cor' te herkennen, dat hart betekent. Langs deze weg kom je voor 'akkoord' eveneens uit bij overeenstemming en verzoening, bij het 'hart-grondig' met elkaar eens zijn. Zo bezien zijn akkoorden best bijzonder in deze tijden van polarisatie, identiteitspolitiek en opgeblazen verschillen. Vooral als je bedenkt wie er allemaal betrokken zijn bij het geheel van sportakkoorden. Niet alleen lokale, regionale én landelijke partijen, maar ook heel verschillende typen organisaties (overheden, verenigingen, koepels, stichtingen, bedrijven...) en inhoudelijk heel verschillende domeinen (sport, welzijn, zorg, gezondheid, kinderopvang, onderwijs...). Fantastisch dat al die niveaus, partijen en domeinen het akkoord zijn!

Het Sportakkoord kent een overkoepelende ambitie, en alle betrokken organisaties en overheden hebben de overeenkomst getekend om een bijdrage te leveren en zo hun partijtje mee te blazen. Om dat harmonieus te laten klinken is het fijn dat er een dirigent is die de betrokken organisaties mee kan nemen door de partituur, met ruimte voor improvisatie ('inspelen op de lokale situatie', 'gebruikmaken van de aanwezige energie'). Want hoe gaat dit klinken als elke organisatie zelfge-

stuurd bepaalt wat voor muziek de organisatie gaat laten horen, op welk tijdstip en in welk tempo? Zonder partituur en zonder dirigent die de muzikanten helpt bij het samenklanken krijgen we eerst ketelmuziek, waarna de partijen die je niet hoort verdwijnen en de grootste lawaaimaker overblijft. Net zoals je op een markt zonder marktmeester eindigt met een monopolie van de partij die de anderen heeft overgenomen of uit de markt heeft gedrukt.

Eind 2022 loopt het Sportakkoord af. Het was mooi dat de sportsector de ambitie had om in het Concertgebouw te spelen. Of daar applaus zal klinken zal afhangen van de mate waarin de muzikanten op elkaar ingespeeld zijn geraakt en er overeenstemming is bereikt over de partituur (lees: een samenhangend sportprogramma), en van de leiding door de dirigent. Zo niet, dan is er een kans dat de sportsector de volgende keer voor een lege zaal speelt.

Al die beginnende violisten, saxofoonspelers en bandjes op Koningsdag zijn ook akkoord, maar wel op het vertrouwde niveau van de kikers in de polder, en niet op het ambitieniveau zoals vastgelegd in het Sportakkoord. Neemt de sportsector die ambities serieus, dan behoeft de sector een dirigent, een componist die voor een goede partituur kan zorgen, en toegewijde muzikanten die hun eigen partij zo goed mogelijk willen meeblazen.

Hugo van der Poel is directeur van het Mulier Instituut.